

— Ставай по-скоро, че дъждъ иде, ще ни измокри до кожа!

— Нека вали, азъ не си оставямъ воденичката. Посѣдни тукъ да видишъ какъ, ще мели зърната на този класъ!

Въ това врѣме трѣсна силна грѣмотевица и земята прокѣнтява около воденичката на Тома. Сестра му плаче и го моли да си вървятъ. Но той свири съ уста и гласи воденичката. Ето че тя е вече готова. Тома скача отъ радостъ, като я гледа да се движи тѣй бърже.

* * *

— Какъ ли да го измамя да си дойде, си дума тихо сестра му. Хж, сѣтихъ се! . . .

— Тома, не знаешъ, що имаме у дома!

— Що? запита любопитно малкиятъ Тома.

— Гжсенца Да видишъ само колко сж хубавки!

— Тѣй ли? Ами гдѣ сж?

— Въ пачника. Ела да ги видимъ дордѣ не сж излѣзли къмъ блатото.

— Да отидемъ, каза весело Тома и бърже закрачи слѣдъ кака си.

Дъждътъ ги свари на срѣдъ пѣтя и ги измокри до кожа. Сестра му влиза въ стаята да се прѣоблече, а Тома отива мокъръ право въ пачника при малкитѣ гжсенца. Колко имъ се радва той, като ги гледа да се показватъ подъ крилата на майка си! Исака да се приближи до тѣхъ, но гжската протѣга шия и съсека ядовито. А Тома се дърпа назадъ . . .

Ето че пакъ го търсятъ: — Тома. върви по-